

МАЛКИТЪ ПРИЯТЕЛИ

Живѣли нѣкога единъ дѣдо и една баба. Тѣ си имали едно внуче и едно пѣтле. Момченцето и пѣтленцето били такива приятели, че денемъ и нощемъ не се дѣлѣли. Заедно играли, заедно яли, заедно спѣли.

Веднажъ момченцето влѣзло въ кѣщи, да си вземе топката и като излѣзло, гледа: нѣма го пѣтлето. По пѣтя само единъ конникъ отлетѣлъ и оставилъ цѣлъ облакъ прахъ следъ себе си. Разплакало се момчето, нито яде, нито пие: пѣтлето си иска. Чудили се какво да го правятъ. По доктори го водили, нищо не могли да му помогнатъ. Три дни и три нощи плакало, троха не хапнало.

Минало се време, момченцето забравило малкия си приятелъ, но му било много тѣжно, че все самичко си играло.

Веднажъ бабата отишла на пазаря въ близкия градъ, дето живѣлъ царьтъ. Минала край царския палатъ, гледа, и не вѣрва на очитѣ си. Тѣхното пѣтленце на покрива се покачило. Върнала се бърже бабата въ кѣщи и казала на дѣдото.

— Да не сж те излѣгали очитѣ? — рекълъ дѣдото.
— Стара си вече.

— Може да съмъ стара, ама пѣтлето си познавамъ.
— отговорила бабата. — Нашето бѣше. Само съ едно бѣло перо на опашката.

Затичалъ се дѣдото къмъ града: Право къмъ палата. По пѣтя цѣла торба жито купилъ.